

[A. C. Normann.]

over for USA, som er den part i striden, den danske regering har bedst mulighed for at påvirke, for at tale til. Jeg syntes, at vi måtte gøre os stærkere gældende sammen med andre lande f. eks. de nordiske, og jeg synes, at den højtærede udenrigsminister bør besvare det for mig at se vægtigt motiverede spørgsmål fra en kreds af betydelige mennesker fra Askov, som er rettet til den højtærede udenrigsminister i anledning af det ærede medlem hr. Frode Jakobsens tale for nogen tid siden og det ærede medlems kronik i Politiken. Men jeg glæder mig alvorligt over i dag at kunne takke den højtærede minister for den ret positive holdning til dette vor tids vigtigste problem ved siden af atomvåbenspredningen.

På de 4 punkter i den højtærede ministers tale, som fremhævede aktive handlinger, kan det radikale venstre være enig med udenrigsministeren. Kravet om en international neutral styrke til ordenens opretholdelse, indtil valg kan afholdes og landet forenes, svarer til det ene af de forslag, det radikale venstre foreslog regeringen at aktualisere. Det står også sådan for mig, at det er meget vanskeligt at se, hvorledes frie valg i Vietnam ville kunne gennemføres under De Forenede Nationers overopsyn, når man betænker, med hvilke øjne Kina betragter De Forenede Nationer. Det er naturligvis ikke så lidt forstemmende, at den højtærede udenrigsminister er temmelig pessimistisk med hensyn til mulighederne for nogen snarlig ændring i situationen, nogen snarlig nytte af henvendelser af den art, som vi taler om her i Danmark, til parterne, til amerikanerne, men kunne det lykkes for den højtærede udenrigsminister at solidarisere sig med andre lande på det grundlag, han her har gjort rede for — det gælder også de øvrige punkter i hans tale — ja, så tror jeg, han vil høste tak herfor hos alle i befolkningen, hvis tanker er rettet mod mulighederne for krigens ophør.

Mit parti, vil jeg gerne sige til slut, vil nu med stor interesse følge, hvad regeringen foretager sig i den kommende tid på dette område for at nå frem til den fredeliggørelse, som alle jo i virkeligheden længes efter.

Rimstad: Jeg takker den højtærede udenrigsminister for den interessante og meget

klare redegørelse, han på den her givne foranledning har meddelt tinget.

Vi er i mit parti enige med udenrigsministeren i hans vurdering af den øjeblikkelige situation, og vi er tilfreds med, at regeringen klart giver udtryk for, at den har lagt vægt på at søge at undgå, at atmosfæren oplades unødigt ved ensidige angreb mod en enkelt af krigens parter. Dette synspunkt kan jeg fuldt ud tilslutte mig, for det forekommer mig, at krigen i Vietnam — hr. Kai Moltke har foretrukket at kalde det konflikten, men ordet krig synes mig et rigtigere udtryk — som er netop så sørgelig og så afskyelig, som en krig altid er det, her i landet giver anledning til en fanatisme, som i hvert fald ikke bidrager til at øge den beskedne indsats, vi kan gøre for at medvirke til krigens ophør.

I mit parti er vi enige med den højtærede udenrigsminister, når han siger, at det, man bør tilstræbe og blive ved med at tilstræbe, er at få forhandlinger i gang mellem de krigsførende parter; kun derved kan krigen bringes til standsning. I sådanne bestræbelser bør vi udnytte det venskabelige forhold, vi har til den ene part i krigen, udnytte det til påvirkning ud fra et objektivt studium af krigsbaggrunden, krigsårsagerne og krigsstadiet. Kun ad den vej kan vi sikre os, at vore bestræbelser vil have en mulighed — måske kun en beskedne mulighed, men dog en mulighed — for at virke i den givne situation.

Lader vi os derimod opfanatisere til at tage skarpe standpunkter til fordel for den ene eller den anden part i krigen, opnår vi blot at miste den smule indflydelse, vi måske kunne have opnået gennem en demonstreret objektivitet; og helt galt bliver det naturligvis, hvis vi officielt tager parti for en af parterne, således som Danmarks radio gjorde det gennem den famøse skoleudsendelse om Vietnam den 4. februar i år.

Mit spørgsmål til kulturministeren om denne udsendelses manglende lødighed medførte i øvrigt fra de opfanatiseredes side adskillige uheldige udtryk for den ensidige subjektivitet, som jeg her advarer imod. Således skriver en af de i den pågældende udsendelse implicerede, hr. Ebbe Reich, i et blad, Politisk Revy, at kulturministeren havde fundet udsendelsen stuerten, og at den amerikanske ambassadør havde erklæ-